

stod der i en lang graa Ulster, gulbleg og med stive Øjne, der pressede sig frem mellem Laagenes kødrøde Rande, var Indtrykket ogsaa uhyggeligt.

Han pintes selv frygteligt af det Abespil, Sygdommen havde drevet med hans Udseende, og som han troede endnu grellere end det i Virkeligheden var. Derfor havde Porten paa Favsingholm været lukket for alle Fremmede. Han vilde Ingen se.

Nu var der heller ikke mange af Egnens Folk der brød sig synderligt om at komme der. Ensomheden og Dødsangsten havde givet den før saa fredsomme Mand et mørkt og stridbart Sind. Indtil den gamle Barbara kom til Gaarden havde han skiftet Sygeplejerske hver Maanedsdag, fordi hans Væsen, saa stiltfærdigt det var, dog skræmmede dem. Han kunde have de urimeligste Indfald. En Dag fandt han paa, at han ikke vilde spise, en anden, at han ikke vilde vaske sig. »Til Kirkegaardsrotterne kan jeg vel være køn nok,« mumlede han saa. Haar og Skæg lod han vokse, saa det strittede omkring ham som Tjørneris; og paa samme Maade fandt han en trist Tilfredsstillelse ved at lade alt i Huset og Parken forfalde.

»Lad det vente, til jeg er død,« var hans monotone Svar, hver Gang hans Inspektør foreslog et nødvendigt Arbejde til Ejendommens Vedligeholdelse. »Det maa vel engang faa Ende med mig.«